

Scénář pro školní rok 2024/2025

Základní a mateřská škola Kamenický Šenov, příspěvková organizace

Post bellum, PNS Českolipsko, jaro 2025

Pamětník: David Wedlich

Autorský tým: Andrea Jakoubková, Jan Nicklas, Kristýna Bradová, Petra Trhlínová, Magdalena Osvaldová

J. Nicklas: Snad každý v Kamenickém Šenově zná nádherný dům bývalé hospody U Ryšánků, kde bydlí pan Wedlich. Můžete nám prosím říci, kdy a kde jste se narodil?

Pamětník: Jmenuji se David Wedlich a narodil jsem se v České Lípě, v roce 1972, 7. prosince.

M. Osvaldová: Vaše rodina žije na jednom místě neuvěřitelných tři sta let. Znáte nejstarší předky?

Pamětník: První majitel byl Bartolomeus Zahn v roce 1735, jak je to tam uvedený. Někteří se jmenovali Zahnovi, jiní Vogelovi.

K. Bradová: Víme, že po roce 1948 musela slavná hospoda skončit. Dochovalo se z ní něco?

Pamětník: Hospodu zde provozovala moje babička a prababička a z té doby se zachovalo některé účetní knihy a několik dokumentů z provozu té hospody, plus ve sklepě se zachovala stará vzduchová pípa.

P. Trhlínová : Čím se vlastně vaši předkové živilí?

Pamětník: Babička byla hospodská, většinou zde žili obchodníci se sklem nebo brusiči. Děda pracoval v národním podniku Lustry. Ti prapředci, co znám z vyprávění, ten Josef Krejbich obchodoval se sklem a měl pobočky třeba v Drážďanech u Labe v zámku Schloss Pilnitz, cestovali do Vídně a brousil u dvora u císaře nebo v Turecku v Cařihradu a vyváželi sklo po celé říši rakouskouherské i za hranice.

P. Trhlínová: Kamenický Šenov má složitou historii, obce byly před válkou obce tradičně německé, popřípadě tu byly smíšené rodiny.

Pamětník: Oni byli rakousko-uherské národnosti: babička byla Němka a děda byl Čech. Babička mluvila německy i česky a děda česky, ale s babičkou si rozuměl, takže nějaká německá slovíčka taky pochytil, a táta mluvil takovou místní němčinou, se tomu říkalo tady, domluvil se starýma Němkama, který tu zůstaly, nebyly odsunutý.

K. Bradová: Měla vaše rodina politické problémy?

Pamětník: Z tátovy strany tři emigrovali ze sedmi sourozenců tři emigrovali. Teta Soňa, nejstarší, ta utekla už v roce 1948 do Kanady, v 1968 následovala teta Věra do Německa, v strejda Láďa taky do Kanady a zbytek sourozenců, kteří zde zůstali, měli dalo by se říct problémy, že měli styk s kapitalistickou cizinou, tak byli na seznamu.

M. Osvaldová: Zažil nějaký Váš předek významnou událost, stal se někdo slavným?

Pamětník: Můj děda byl i přímý účastník rumburský vzpoury, a byl mezi obžalovanými a ve finále mu to pak pomohlo po roce 1948, tihle účastníci odboje byli ceněný a dostal za to diplom a medaili.

A. Jakoubková: Co vnímáte jako vaše životní poslání? Máte životní motto? Chtěl byste nám něco vzkázat?

Pamětník: Nemyslím, že jsem ještě tak starej, že bych měl mladým radit, co mají dělat, na to se ještě necítím, ale vím, že když jsem byl ve vašem věku, tak jsem si říkal, že ten dům bude akorát na obtíž, že budou problémy, ale čím je člověk starší, tím víc ho naplňuje, že ho může předat nejmladší generaci, a to je motor, co ho žene dopředu.